



J. KRISHNAMURTI

bài diễn văn

giải tán

GIÁO HỘI NGÔI SAO

Jiddu Krishnamurti
BÀI DIỄN VĂN GIẢI TÁN GIÁO HỘI NGÔI SAO
Speech on the Dissolution of the Order of the Star
By Jiddu Krishnamurti

Nguồn gốc:

www.thuvienhoasen.org

Biên tập lại và đăng tại:

<http://groups.google.com/group/krishnamurti102>

BÀI DIỄN VĂN GIẢI TÁN GIÁO HỘI NGÔI SAO

Giáo Hội Ngôi Sao ở Phương Đông được thành lập năm 1911 để tuyên cáo sự xuất hiện của vị Thầy trên thế giới. Krishnamurti được bầu làm người cầm đầu Giáo Hội. Ngày mùng 2 tháng 8, năm 1929, ngày khai mạc Hội Nghị hàng năm tại Trại của Giáo Hội Ngôi Sao ở Ommen, Hòa Lan, Krishnamurti đã giải tán Giáo Hội trước 3000 hội viên. Dưới đây là toàn thể bài diễn văn đọc trong dịp này.

“Sáng nay, chúng ta sẽ thảo luận về sự giải tán Giáo Hội Ngôi Sao. Nhiều người sẽ hân hoan đón nhận, và những người khác lại có thể buồn rầu. Nó chẳng phải là một vấn đề để vui mừng và cũng chẳng phải để buồn rầu, bởi lẽ nó không thể tránh được, như tôi sẽ giải thích. “Quý vị có thể nhớ câu chuyện về tên ác quỷ và người bạn cùng đi trên đường phố, khi họ thấy một người đi phía trước, cúi xuống và nhặt một vật gì ở dưới đất, ngấm nghĩa rồi bỏ vào túi hắn. Người bạn nói với tên ác quỷ “Người đó nhặt cái gì vậy?” “Nó nhặt một mảnh Chân Lý” tên ác quỷ trả lời. “Vậy thì nó là một vấn đề không hay cho anh” người bạn nói vậy. “Ồ, nó không phải như vậy”, tên ác quỷ trả lời. “Tôi sẽ để cho nó tổ chức về vấn đề này.” Tôi vẫn giữ nguyên lập trường của tôi Chân Lý là mảnh đất không có lối vào, và quý vị không thể tiến tới bằng bất cứ con đường nào, bằng bất cứ tôn giáo nào, bằng bất cứ giáo phái nào. Đó là quan điểm của tôi và tôi chấp nhận nó một cách tuyệt đối và vô điều kiện. Chân Lý, tự nó vô biên, vô điều kiện, không thể tiến tới bằng bất cứ con đường nào, nó không nên được tổ chức; và cũng chẳng nên thiết lập một tổ chức nào để lãnh đạo hay bắt buộc dân chúng phải theo một con đường nào đó. Nếu trước tiên quý vị hiểu như vậy, thì quý vị sẽ thấy việc tổ chức một tín ngưỡng là một công việc bất khả thi. Tín ngưỡng là một điều thuần túy cá nhân, và quý vị không thể và không nên biến nó thành một tổ chức. Nếu quý vị làm việc đó, nó sẽ trở thành chết ngắc, kết tinh lại; nó trở thành một tín ngưỡng, một giáo phái, một tôn giáo, được áp đặt lên những người khác. Đó là điều mà mọi người trên toàn thế giới đương muốn thực hành. Chân Lý

đã được hạn hẹp lại và trở thành một vườn chơi cho những kẻ yếu đuối, cho những kẻ chỉ tạm thời bất mãn. Chân Lý không thể mang nó xuống thấp mà trái lại cá nhân con người phải cố gắng để tiến lên. Quý vị không thể mang đỉnh núi xuống nơi thung lũng. Nếu quý vị muốn tiến lên đỉnh núi, quý vị phải đi qua thung lũng, trèo lên các ngọn đá chơi vơi, không sợ hãi về những vực thẳm hiểm nguy.

Theo quan điểm của tôi, đó là lý do thứ nhất tại sao Giáo Hội Ngôi Sao nên phải giải tán. Mặc dù vậy, quý vị có thể sẽ thành lập những giáo hội khác, quý vị sẽ tiếp tục trực thuộc những tổ chức khác đi tìm Chân Lý. Tôi không muốn trực thuộc bất cứ tổ chức nào có tính cách tâm linh, xin quý vị cảm thông cho điều này. Tôi sẽ xử dụng một tổ chức để có thể đưa tôi tới Luân Đôn chẳng hạn; đó lại là một loại tổ chức khác hẳn, chỉ có tính cách cơ năng, như nhà bưu điện, hoặc truyền tin viễn liên. Tôi có thể dùng xe ô tô hay tàu thủy để di chuyển, đó chỉ là những phương tiện cơ khí vật lý. Nó không liên quan gì đến vấn đề tâm linh. Một lần nữa tôi xác nhận là không một tổ chức nào có thể đưa con người tới con đường tâm linh.

Nếu một tổ chức được thành lập với mục đích này, nó sẽ trở thành một cái nạng, một sự yếu đuối, một trói buộc và làm cho cá nhân thành què quặt, làm cản cho sự tăng trưởng để trở thành một cá nhân riêng biệt được thể hiện qua sự tự kiến thấy cái Chân Lý tuyệt đối và vô điều kiện. Như vậy đó lại là một lý do khác tại sao tôi đã quyết định như vậy khi sự kiện xảy ra tôi là người cầm đầu giáo hội để giải tán hội. Không một ai đã thuyết phục tôi đi đến quyết định này. “Điều này không phải là một hành động cao đẹp bởi lẽ tôi không muốn có tín đồ, và đó là ý muốn của tôi. Khi quý vị theo một người nào, quý vị chấm dứt sự tìm kiếm Chân Lý. Tôi không quan tâm tới sự quý vị có lưu ý hay không lưu ý tới những gì tôi nói. Tôi chỉ muốn làm một cái gì đó trên thế giới và tôi sẽ làm việc đó với một sự tập trung không suy chuyển. Tôi chỉ bận tâm với một điều thiết yếu mà thôi: là sự giải phóng con người. Tôi muốn giải thoát con người khỏi mọi thứ lòng cũ, khỏi mọi sự lo sợ, và không thành lập tôn

giáo, những giáo phái mới, mà cũng chẳng thiết lập cả triết thuyết mới và triết lý mới. Vì vậy, lẽ tất nhiên, quý vị sẽ hỏi tôi, tại sao tôi đi khắp thế giới và luôn luôn diễn thuyết. Tôi sẽ nói với quý vị lý do tại sao tôi làm vậy: không phải tôi mong muốn có người theo, không phải tôi mong muốn có một nhóm đặc biệt đẽ từ khác người. (Bằng cách nào con người yêu thích được khác với đồng loại, dù sự khác biệt đó nó lố lăng, vô lý, và tầm thường. Tôi không muốn khuyến khích sự vô lý đó.) Tôi không muốn có tín đồ, không có tông đồ, hoặc giả ở trên trái đất, hoặc giả trong phạm vi tâm linh. “Cũng không phải sự ham muốn tiền tài, hoặc có một đời sống thoải mái đã hấp dẫn tôi. Nếu tôi muốn có một đời sống thoải mái, tôi đã không đến một Trại Trại, hoặc sống ở một xứ ẩm ướt! Tôi nói thẳng vì tôi muốn giải quyết vấn đề này một lần cho xong. Tôi không muốn có những cuộc tranh luận ấu trĩ năm này qua năm khác.

Một phóng viên nhà báo đã phỏng vấn tôi, coi sự giải tán một tổ chức có hàng ngàn và hàng ngàn hội viên là một điều hết sức cao đẹp. Đối với ông ta đó là một hành động quá cao đẹp, ông ta nói: “Sau đó ông sẽ làm gì, ông sẽ sống ra sao? Ông sẽ không có người theo, dân chúng sẽ không còn nghe ông.” Nếu chỉ có năm người sẽ nghe, sẽ sống và họ quay mặt về vĩnh cửu, thì cũng đủ rồi. Có ích gì nếu có hàng ngàn người mà họ không hiểu, họ bị hoàn toàn ướp trong thành kiến, họ không muốn có một cái mới, nhưng chỉ muốn biến cái cái mới để phù hợp với cái ta của chính họ, khô khan và tù túng? Xin đừng hiểu nhầm tôi, nếu tôi nói quá sỗ sàng, đó không phải vì thiếu lòng từ. Nếu quý vị đi tới một bác sĩ giải phẫu để được mổ, đó có phải là ông ta thiếu tâm từ khi thực hành giải phẫu, dù rằng ông ta có làm cho quý vị phải đau đớn? Do đó cũng cung cách đó, nếu tôi nói thẳng, không phải vì tôi thiếu sự thương mến thực sự - mà trái lại.

Như tôi đã nói, tôi chỉ có một mục đích mà thôi: làm cho con người được tự do, khuyến khích cho hấn tiến tới tự do, giúp cho hấn xa lìa hết tất cả mọi hạn chế, vì chỉ khi đó mới mang lại cho hấn một niềm hạnh phúc vĩnh cửu, mới mang lại sự thể hiện vô

điều kiện của bản ngã. Bởi lẽ tôi tự do, vô điều kiện, toàn thể -- không phải chỉ một thành phần, không phải tương đối, nhưng toàn thể Chân Lý, một chân lý vĩnh cửu – tôi mong muốn những người muốn tìm hiểu tôi, được tự do; không phải theo tôi, đừng làm tôi thành cái lồng cũ để rồi nó sẽ trở thành một tôn giáo, một giáo phái. Mà chính là làm cho họ tự do thoát khỏi mọi sự sợ hãi – sợ hãi về tôn giáo, sợ hãi về cứu rỗi, sợ hãi về tâm linh, khỏi luyến ái, khỏi sợ về cái chết, khỏi sợ ngay cả đời sống. Như một nghệ sĩ vẽ một bức tranh bởi hấn thích thú vẽ bức tranh đó, bởi lẽ nó là sự diễn tả bản ngã hấn, sự vinh quang, niềm hạnh phúc như tôi làm công việc này chứ không phải vì tôi mong muốn việc gì từ người khác. Quý vị đã quen thuộc với quyền uy, hay với không khí quyền uy, mà quý vị nghĩ có thể đưa quý vị tới tâm linh. Quý vị nghĩ và hi vọng một người khác có thể, do những khả năng siêu phàm – một phép màu - đưa quý vị tới một thế giới tự do vĩnh cửu chính là Hạnh phúc. Tất cả ngưỡng vọng về đời sống đều căn cứ trên cái quyền uy này.

Quý vị đã nghe tôi nói đến nay là ba năm mà không thấy sự thay đổi nào xảy nơi quý vị ngoại ra trừ một vài người. Bây giờ quý vị hãy phân tích những gì tôi đang nói, hãy chỉ trích, để quý vị có thể hiểu thật rõ ràng và thật thấu đáo đến căn nguyên. Khi quý vị đi tìm một quyền uy để dẫn dắt quý vị tới tâm linh, quý vị tự động bắt buộc phải xây dựng một tổ chức bao quanh cái quyền uy này. Chính bằng cách tạo ra cái tổ chức mà quý vị nghĩ là nó sẽ giúp cho quyền uy dẫn dắt quý vị tới tâm linh, quý vị đã bị nhốt trong cái lồng cũ này.

Nếu tôi nói thẳng, xin quý vị nhớ là tôi đang làm việc đó, không phải vì khát khe, không phải vì độc ác, cũng không phải vì sự hăng say về mục đích của tôi, nhưng vì tôi muốn quý vị hiểu rõ những gì tôi đang nói. Đó là cái lý do tại sao quý vị ở đây, và nó sẽ là một sự phí phạm thời giờ, nếu tôi không giải thích minh bạch, dứt khoát quan điểm của tôi. “Quý vị đã sửa soạn trong 18 năm cho sự việc ngày hôm nay, cho sự giáng lâm của vị Thầy trên thế giới. Trong 18 năm quý vị đã tổ chức, đã ngóng trông

một người nào đó có thể mang lại niềm vui cho trái tim và tâm trí quý vị, có thể biến đổi toàn thể đời sống của quý vị, và mang lại một sự hiểu biết mới; quý vị ngóng trông một người nào đó có thể nâng quý vị lên một bình diện đời sống mới và cao hơn, có thể mang lại cho quý vị một khuyến khích mới, có thể giải thoát quý vị, và bây giờ chúng ta thấy những gì đã xảy ra! Hãy coi xem, hãy tự lý luận và thấy bằng cách nào điều tin tưởng này đã làm cho quý vị khác trước – không phải là sự khác biệt phù phiếm về cái phù hiệu quý vị mang, nó rất tầm thường, vô lý. Bằng cách nào sự tin tưởng như vậy đã quét sạch tất cả những điều không cần thiết trong đời sống? Đó là cách duy nhất để phán đoán: bằng cách nào quý vị trở nên tự do hơn, cao cả hơn và nguy hiểm hơn cho tất cả những xã hội được xây dựng trên sự giả trá và những điều không cần thiết? Bằng cách nào những thành viên của tổ chức Ngôi Sao này đã trở nên khác xưa? Như tôi đã nói, quý vị đã sửa soạn cho tôi trong 18 năm. Tôi không quan tâm tới nếu quý vị tin hay không tin tôi là vị Thầy trên thế giới. Đó là một việc ít quan trọng. Vì quý vị thuộc vào tổ chức Giáo Hội Ngôi Sao, quý vị đã hiến dâng cảm tình, sự nhiệt tình của quý vị, công nhận Krishnamurti là vị Thầy thế giới, một phần hay toàn phần: toàn phần cho những ai thật sự muốn tìm kiếm, và chỉ phần nào với những ai đã thỏa mãn với Chân Lý nửa vời của chính họ.

Quý vị đã từng sửa soạn trong 18 năm và trông thấy biết bao nhiêu khó khăn trên đường đi đến sự hiểu biết của quý vị, bao nhiêu rắc rối (complications) bao nhiêu sự tầm thường. Các thành kiến, các sự sợ hãi, các quyền uy, các nhà thờ mới và cũ – tất cả những cái này, tôi vẫn giữ y nguyên, là cái cản trở cho sự hiểu biết. Tôi không thể làm cách nào để trình bày rõ ràng hơn thế này. Tôi không muốn quý vị đồng ý với tôi, tôi không muốn quý vị theo tôi, tôi muốn quý vị hiểu những gì tôi đang nói. “Sự hiểu biết này là cần thiết bởi lẽ niềm tin của quý vị không biến cải quý vị mà chỉ làm rắc rối quý vị thêm, và bởi lẽ quý vị không muốn đối diện với sự vật như chúng là. Quý vị muốn có những thần linh riêng của quý vị,-- những thần linh mới thay vì những thần linh cũ, tôn giáo mới thay vì tôn giáo cũ, những hình

thức mới thay vì những hình thức cũ, mọi điều đều vô giá trị, tất cả là hàng rào cản, tất cả là những hạn chế, những cái nặng. Thay vì những phân biệt tâm linh cũ, quý vị có những phân biệt tâm linh mới, thay vì những sự thờ phượng cũ, quý vị có những sự thờ phượng mới. Quý vị tất cả đều tùy thuộc vào một người nào khác về tâm linh, tùy thuộc một người nào khác về hạnh phúc, tùy thuộc một người nào khác về giác ngộ; và mặc dù quý vị đã sửa soạn cho tôi trong suốt 18 năm, khi tôi nói là những điều này không cần thiết, khi tôi nói rằng quý vị cần phải xả bỏ những điều này để tìm kiếm giác ngộ nơi trong tâm, để vinh danh, để thanh khiết và để đạt tới sự vô nhiễm ứ của bản ngã, không một ai trong quý vị đã muốn làm vậy. Có thể một số ít, nhưng rất rất ít. Như vậy, tại sao chúng ta cần phải có một tổ chức?

Tại sao phải có những người giả trá, những người đạo đức giả theo tôi, là sự thể hiện của Chân Lý? Xin quý vị nhớ là tôi không nói điều chi khác nghiệt hay bất nhã, nhưng chúng ta đã tới một tình trạng khi quý vị phải đối diện với sự vật như chúng là. Tôi đã nói trong năm qua là tôi sẽ không chấp nhận một sự thỏa hiệp. Lúc đó rất ít người nghe tôi. Năm nay tôi đã làm sáng tỏ tuyệt đối vấn đề này. Tôi không biết có bao nhiêu ngàn thành viên – của Giáo Hội trên toàn thế giới – đã sửa soạn cho tôi trong 18 năm, và cho đến bây giờ họ đã không muốn nghe tôi một cách vô điều kiện và toàn thể những gì tôi nói.

Như tôi đã nói trước, mục đích của tôi là giải thoát con người một cách vô điều kiện, vì tôi cho rằng tâm linh duy nhất chỉ là sự vô nhiễm ứ của bản ngã vĩnh cửu, là sự hài hòa giữa lý trí và tình thương. Điều này là Chân Lý tuyệt đối và vô điều kiện và nó cũng là chính đời sống. Do đó tôi muốn giải phóng con người để hấn được vui sướng như con chim trên nền trời trong sáng, không bận bịu gì, độc lập, tê mê trong sự tự do này. Vì tôi mà quý vị đã phải sửa soạn trong 18 năm, và bây giờ tôi xin nói rằng quý vị phải được giải thoát khỏi tất cả những sự vật này, khỏi những sự rắc rối, sự vướng mắc. Vì nhu cầu này, quý vị khỏi cần phải có một tổ chức căn cứ trên niềm tin tâm linh. Tại

sao phải cần có một tổ chức cho năm hay mười người trên thế giới đã hiểu và đang chiến đấu, những người đã dời bỏ tất cả những sự vật tầm thường? Và đối với những người yếu đuối, không có một tổ chức nào có thể giúp họ tìm thấy Chân Lý, bởi lẽ Chân Lý nằm trong mọi người; nó không xa, nó không gần; nó ở đó vĩnh cửu.

Các tổ chức không làm cho quý vị tự do. Không người nào, ở ngoài quý vị, có thể làm cho quý vị tự do; cũng không một sự thờ phụng tổ chức, cũng không một sự hiến dâng tính mạng của quý vị cho một lý tưởng (cause) làm cho quý vị được tự do, cũng không phải sự tham gia một tổ chức, sự lao mình vào công vụ, làm cho quý vị được tự do. Quý vị xử dụng một cái máy đánh chữ để viết thư, nhưng quý vị không đặt nó lên bàn thờ để thờ phụng nó. Nhưng đó lại là những điều chính quý vị đương làm, khi tổ chức trở thành mối quan tâm chính của quý vị.

“Có bao nhiêu thành viên trong đó?” Đó là câu hỏi đầu tiên mà những phóng viên nhà báo đặt ra cho tôi. “Có bao nhiêu người theo ông? Do con số đó mà chúng tôi sẽ suy diễn những điều ông nói là sự thật hay giả.” Tôi không biết có bao nhiêu người. Tôi không quan tâm đến vấn đề đó. Như tôi đã nói, nếu chỉ có một người được tự do, cũng đủ rồi.

Lại nữa, quý vị có tư tưởng là chỉ có người nào đó giữ chìa khóa vào Vương Quốc Hạnh Phúc. Không có ai giữ cả. Không có ai có thẩm quyền để giữ cái chìa khóa này. Cái chìa khóa này chính là bản ngã quý vị, và là sự phát triển, và sự thanh lọc và sự vô nhiễm uế của cái bản ngã này chính là Vương Quốc của Vĩnh Cửu.

Như vậy, quý vị sẽ nhận thấy sự vô lý của toàn thể cấu trúc mà quý vị đương xây cất, trông mong ở sự giúp đỡ bên ngoài, trông chờ sự thoải mái, niềm hạnh phúc, sức mạnh của quý vị tùy thuộc vào người khác. Những điều này chỉ tìm thấy trong nội tâm của quý vị.

Quý vị đã quen được người khác cho biết là quý vị đã tiến tới đâu, tình trạng tâm linh ra sao. Thật là ấu trĩ! Ai, ngoài quý vị ra, có thể xác định là quý vị vô nhiễm uest? Quý vị đã không nghiêm túc trong những sự việc này.

Nhưng đối với những người thật sự mong muốn hiểu biết, những người mong muốn tìm kiếm sự trường cửu, vô thủy và vô chung, sẽ cùng nhau bước tới với một nhiệt tâm mãnh liệt hơn, sẽ trở thành nguy hiểm cho những gì là không cần thiết, không thực tế và hình bóng. Và họ sẽ tập trung tư tưởng, họ sẽ trở thành những ngọn lửa, bởi lẽ họ đã hiểu. Chúng ta phải tạo nên một tổ chức như vậy, đó là mục đích của tôi. Bởi lẽ, do sự hiểu biết chân thật mà nảy sinh tình bằng hữu chân chính – mà hình như quý vị không hề biết – sẽ đưa tới sự hợp tác chân chính của mọi người. Và điều này không phải do quyền uy, không phải do cứu rỗi, không do sự hiến dâng thân mạng cho một lý tưởng, nhưng bởi vì quý vị thật sự hiểu biết, và từ đó quý vị có khả năng sống trong vĩnh cửu. Đó là điều to lớn hơn tất cả lạc thú, tất cả hy sinh.

Đó là mấy lý do tại sao tôi đã có quyết định như vậy, sau khi cân nhắc kỹ càng trong hai năm. Không phải là sự tùy hứng nhất thời. Tôi cũng không bị ai thuyết phục. Tôi không bị thuyết phục về những điều như vậy. Trong hai năm tôi đã suy nghĩ về vấn đề này, chậm rãi, cẩn thận, kiên nhẫn, và bây giờ tôi đã quyết định giải tán Giáo Hội, như sự việc xảy ra với tư cách là người cầm đầu. Quý vị có thể thành lập những tổ chức khác với hi vọng ở một người nào khác. Tôi không quan tâm đến điều đó, chẳng qua cũng như tạo thêm lồng cũ mới với những trang hoàng mới cho những lồng cũ này. Sự quan tâm duy nhất của tôi là giải phóng con người được tự do tuyệt đối và vô điều kiện.

All rights Reserved, Copyright @ 1980 Krishnmurti Foundation Trust Ltd.